

til dette Tings store Flertal — som ikke ønske at glemme at holde et saa betydeligt historisk Nationalmonument som Ribe Domkirke i Hævd. Tværtimod, jeg er enig med det ærede Medlem fra Nykøbing (Korsgaard) og andre ærede Medlemmer, der have udtalt sig i den Retning; men jeg mener paa den anden Side, at det gælder om ikke til noget som helst Øjemed at bruge større Summer end høist fornødent; og jeg kan ogsaa meget vel forstaa efter den ærede Ordførers Udtalelser, at der kan være ret begrundet Mening i, at man anstiller endnu nøjsomligere Underjøgelse og konfererer endnu nærmere med Arkitekter o. s. v., før man tager sin Bestemmelse. Desuden taaler Ribe Domkirke jo nok at staa et enkelt Aar, uden at der anvendes særlig store Summer derpaa. Jeg er derfor kommen til det Resultat, at jeg vil stemme med det Flertal, som indstiller, at Kontoen udgaar. Det var blevet min Bestemmelse, og det er min Bestemmelse endnu; men der har ligget en lille Tid imellem, hvor jeg har været nær ved at vikle; det var, da det ærede Medlem fra Ribe (Bust) i Gaar holdt sin Tale om denne Sag. Jeg ved ikke, om det gaar andre ærede Medlemmer, som det gaar med mig, men det gaar i alt Fald mig saaledes, at naar jeg hører et Foredrag, som absolut bæres oppe af en uforsølfet Begejstring, saa er jeg temmelig let at tage, og selv om det ærede Medlem fra Ribe ikke gentagende havde forstikret, at det kun var Sagen, ikke Personen, det gjaldt i dette Stykke, vilde jeg af selve hans Foredrag faa dette ud, at det var en absolut uforsølfet Tale, hvor Personen var fuldstændig glemt, og hvor kun Sagen holdtes stærkt frem. Det var et Øjeblik nær ved at betage mig i den Grad, at jeg vilde gaa til at stemme mod, hvad Flertallet her har indstillet. Jeg havde for øvrigt ogsaa — maasse jeg maa nævne det med det samme — en lille indirekte Anledning til det, idet jeg kunde ønske at være med til at lægge Balsam paa det Saar, som blev slaat: det ærede Medlem den foregaaende Dag, da adskillige lidt strenge Medlemmer, havde glemt at lægge Fingrene imellem, da de behandlede det ærede Medlem. Jeg blev ogsaa den foregaaende Dag i høj Grad betaget af det ærede Medlems Udtalelser, af den Iver for Arbejdet, der

derigennem kom frem; da jeg hørte om Rejsen til Sjælland ved Nat og Tilbagekomsten ved Nat, betog det mig i en ganske overvættets Grad; dette, at en Politiker i den Grad glemmer at hvile sig, at han albrig søger at hvile de trætte Lemmer paa de bløde Hynder, at han altid er i Aktvitet, betog mig i høj Grad, saa at jeg for at vise, hvor meget jeg paastønner denne Arbejdssiver, var nær ved at gaa til at stemme med det ærede Medlem i Spørgsmaalet om Ribe Domkirke. Naar jeg alligevel overvandt denne maasse lille Svaghed hos mig, var det, fordi jeg som sagt indrømmer Berettigelsen af dette: vi skulle ikke give flere Benge ud end høist nødvendigt, selv paa de Punkter, hvor de ganske sikkert absolut bør udgives, fordi der er adskilligt godt at hævde netop gennem en saadan Bevilling. Naar jeg derfor stemmer, som Flertallet i Udvalget har indstillet i denne Sag, er det langt fra, fordi jeg ikke ønsker at holde en saadan monumental Bygning som Ribe Domkirke i Hævd, men fordi jeg ønsker at faa det paa den sparsommeligt mulige Maade, og det vil man kunne faa, naar nærmere Oplysninger ere indhentede. Jeg skal indskrænke mig hertil.

J. Scavenius: Endskøndt det, jeg har at sige, vistnok er sagt fra forskellige Sider i Forvejen, har jeg dog ikke fundet mig foranlediget til at frasælde Ordet. Det jeg gerne vilde sige et Par Ord om, er dels de to grønlandske Forslag, dels Ribe Domkirke og et Par enkelte andre Sager. Jeg kan for mit Vedkommende aldeles ikke forstaa den Modstand, der fra forskellige Sider er rejst imod, at der oprettes et nyt Handelsetablisement og en ny Missionsplads paa den østgrønlandske Kyst. Det har staaet for mig som noget selvfølgeligt, at da det blev opdaget, at der fandtes en Befolkning paa Ostgrønland, som syntes at være levedygtig, var det en Opgave for vort Land, for Staten, ogsaa at tage sig af denne Befolkning, en Opgave, som man ikke kan se bort fra, saaledes som vi nu en Gang fra gammel Tid ere stillede lige over for den grønlandske Befolkning. Det kan ikke nytte noget, at man taler om, at det vilde være allerbedst for den grønlandske Befolkning, at vi ikke havde paataget os noget som helst